

MEDNARODNI MESEC ŠOLSKIH KNJIŽNIC OKTOBER 2010

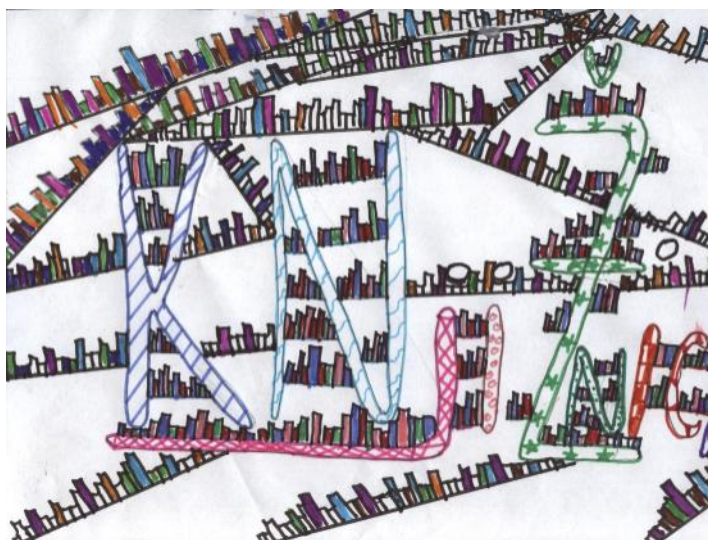
LETNIK 2, ŠTEVILKA 3

17. 12. 2010

ODPRTOST RAZNOVRSTNIM IZZIVOM

UČENCI 6. A RAZREDA IZ MATIČNE ŠOLE SO S SVOJIMI DOMIŠLJIJSKIMI SPISI POTOVALI V PRIHODNOST ŠOLSKIH KNJIŽNIC. POMAGALA JIM JE NJIHOVA UČITELJICA SLOVENŠČINE **VESNA ZIMIC**. LIKOVNE VIZIJE KNJIŽNIC V PRIHODNOSTI PA SO PRISPEVALI UČENCI MATIČNE ŠOLE PRI PREDMETIH LIKOVNA VZGOJA IN LIKOVNO SNOVANJE POD MENTORSTVOM UČITELJICE **ANKE ŠVIGELJ KOŽELJ**.

Časopis »Odprtost raznovrstnim izzivom« (številka 3) je v elektronski obliki izdala Osnovna šola Stična, Cesta II. grupe odredov 40, 1295 Ivančna Gorica, ravnatelj Marjan Potokar, prof. Izšel je kot poročilo o praznovanju mednarodnega meseca šolskih knjižnic, ki ga je organizirala knjižničarka Branka Emeršič. Oblikovanje in urejanje časopisa: Branka Emeršič, literarne in likovne prispevke pa so prispevali učenke in učenci OŠ Stična. Za lektoriranje besedil učencev je poskrbela slavistka Vesna Zimic.

6. A RAZRED: DOMIŠLJIJSKI SPIS

»ŠOLSKE KNJIŽNICE LETA 2050« - MATIČNA ŠOLA

»V šolski knjižnici sem listal knjigo o ekologiji. Kar naenkrat je iz knjige bušnil oblak dima in zgubil sem zavest. Ko sem se zopet zbudil, se je okoli mene vse spremenilo. Skozi dim sem na steni opazil koledar ... znašel sem se v letu 2050.«

Nisem mogla verjeti svojim očem. Police, na katerih so bile prej knjige, so se spremenile v elektronske bližnjice. Nekdo je stopil k meni in me vprašal, kaj tako začudeno gledam. Bilo je neko dekle. Preden sem ji povedala, kaj iščem, sem jo vprašala, kako ji je ime. Začudeno me je pogledala in mi odgovorila na vprašanje: »Ime mi je Ana, pa tebi?« »Ime mi je Nika in sem učenka 6. a razreda« sem ji odgovorila. »Ha, ha, ha, zelo smešno!« je prasnila v smeh. »Kako to misliš?« sem jo vprašala. »Ti si pa starinska, kaj si iz groba vstala? Tega že vsaj 30 let nimamo. O tem se učimo pri elektroniki, si že slišala zanjo?« »No, ja, malo pa že, veš, ni lahko, če se iz leta 2010 kar naenkrat pojaviš v letu 2050.« »Pomagala ti bom in kmalu boš spoznala našo šolo,« mi je dobrovoljno predlagala. »Ne! Nazaj v Stično hočem!!!« sem zakričala. »No, ne vem, če je to mogoče, to bi morali Vedko vprašati,« je pripomnila. »Kdo je pa Vedka?« sem bila radovedna. »To je računalnik, ki ti pomaga pri učenju in ve vse stvari na pamet, to je naša učiteljica, veš,« mi je razložila. »Kaj? Učiteljica?!« sem se začudila. »Mar pri vas ne uporabljate te besede?« je bila začudena. »Ja, ampak pri nas so učiteljice iste kot mi, le da so malo starejše,« sem ji povedala. Ana je predlagala: »Odlično, pojdiva do naše ravnateljice, ki ti bo znala pomagati.« Tok tok! »Kar naprej,« se je zaslišal glas za vrati. Vstopili sva in tam sem zagledala učiteljico, ki je bila človek in ne robot ali računalnik. Ko ji je Ana razložila vse, me je pogledala in se začudila. »Veš, za to stvar sem že

enkrat slišala,« mi je rekla, »pomagala ti bom priti nazaj, a takoj ko boš prišla domov, boš rekla besede: PIKOLO, POKOLO, DRINK! In to se ti ne bo zgodilo nikoli več.« »Ja! Bodita kar tukaj, ko me bosta poslali domov,« sem zaklicala in že hotela zapreti oči, da mi ne bi šel spet dim v oči. »No, smo neučakani! Najprej spoznaj našo šolo in glavno učiteljico,« je predlagala. »Samo to?« sem ju vprašala. »Ne, na koncu ti bom postavila nekaj vprašanj in prve črke besed ti bodo sestavile geslo,« mi je razložila ravnateljica. Ko sem spoznala učiteljico in šolo, so prišla na vrsto vprašanja.

Prvo vprašanje je bilo: »Kam bi šla rada?« Odgovorila sem: »Domov bi šla.« »Odlično,« prva črka je D«, je bila vesela ravnateljica in nadaljevala. Drugo vprašanje se glasi: »Katera je 10. črka abecede?« Tudi na drugo vprašanje sem znala odgovoriti: »I je deseta črka abecede.« »Odlično, pra-

vilno »Deseta črka je I,« je bila vesela tudi ona. »Tretje vprašanje pa je ... Še nekaj, ko boš na list papirja napisala vse tri črke, boš spet v dimu in nato doma,« mi je razložila Ana. »Dobro, adijo, Ana!« sem se poslovila. Tudi Ana se je poslovila od mene: »Adijo! Tretje vprašanje je: kako praviš svoji materi?« »Mami!« je bil moj zadnji odgovor. »Tako je! Napiši na list vse tri črke in jih preberi!« mi je še rekla. »Dim!« sem prebrala. »Tako je! Adijo, Nika!« so bile njene zadnje besede. »Adijo vsem sem zaupila v pozdrav. Znašla sem se v dimu. In ... hop! Spet sem bila v šolski knjižnici za knjigo o ekologiji. Hitro sem povedala besede: »PIKOLO, POKOLO, DRINK!«

Tega dne ne bom pozabila nikoli. Čakala bom 40 let in to najbrž doživela še enkrat.

Nika Kovačič, 6. a

Urška G.

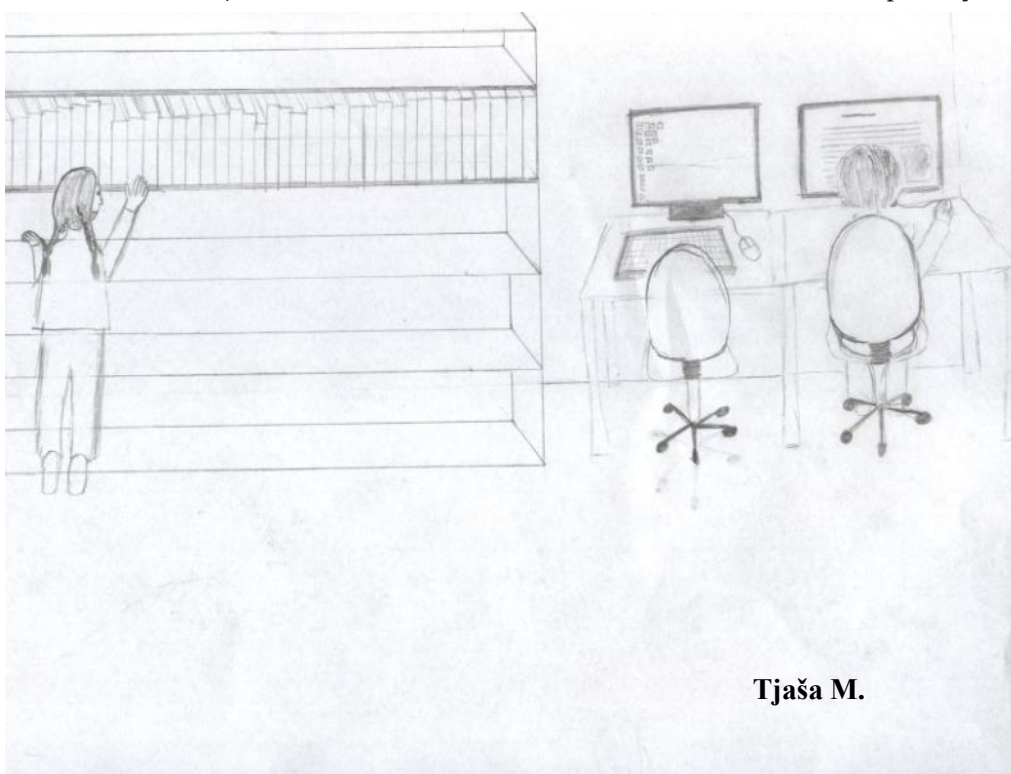
V letu 2050 sem videl drugačne knjige. Kjer so bile prej knjige, so zdaj bili prenosniki. Ko se je megla razkadila, sem opazil robota, ki je sedel in čakal, da si kdo kaj izposodil šel sem k njemu in ga vprašal, kje so vsi. Odgovoril mi je, da imajo pouk. Vprašal sem ga: »Koliko učilnic imate?« »Eno in 10.000 računalnikov,« mi je odgovoril. Vprašal sem ga še: »Kaj se je zgodilo s šolo, ki je prej stala tu?« Robot mi je lepo povedal: »Porušili smo jo in naredili eno učilnico. Vse smo spremenili razen tebe. Roboti,

pomočniki, spremenite ga!« »gospod, ne moremo ga spremeniti, kajti on je od drugod. Začaral je, da je lahko tu, kajti on je rojen leta 1999 in bi moral že zdavnaj umreti, saj je rekord življenja 10 let,«

so mu odgovorili roboti pomočniki. »Po moje pa je izumitelj in je izdelal časovni stroj, ki gre lahko v preteklost in v prihodnost,« jim je rekel robot knjižničar. Nato sem prosil za eno knjigo. Dali so mi prenosnik in dejali: »Poišči na internetu katerokoli knjigo želiš.« Roboti so bili prijazni in stari tri leta. Učenci so bili stari eno leto. Vsak robot je bil drugačne oblike, eni so bili kvadratni, drugi okrogli, tretji nepravilnih oblik in nekateri kot ljudje. Zazvonil je zvonec, ki je naznanil konec ure in knjižnica je bila polna. Naslednja šolska ura se je začela čez eno

uro, h kateri sem šel tudi jaz. En učenec je manjkal in jaz sem ga nadomestil. Ko sem stopil v učilnico, sem se začudil. Na računalniku smo se učili zelo težke stvari, kot je popravljanje računalnika in drugo. Ura je bila dolga kot tri šolske ure pri nas, torej 135 minut. Nato sem šel v knjižnico, kjer je bilo vse zakajeno. Ko se je razkadilo, sem se znašel v letu 2010.

Dejan Hočevar, 6. a

Tjaša M.

Nekega dne sem bil v šolski knjižnici in listal knjigo. Zagrabila me je panika in pogledal sem na uro, naredil sem vdih in padel v nezavest, nihče me ni opazil. Ko sem se zbudil, sem mislil, da sem v letu 2010. Pogledal sem skozi okno in videl, da so ljudje rdeči. Enega sem vprašal, v katerem letu sem. Odgovoril mi je: »V letu 2050.« Vprašal sem ga tudi, zakaj so vsi rdeči. Odgovoril mi je: »Zato, ker se je povečala ozonska luknja in jih sonce opeče, če se ne zaščitijo.« Tu so vsi ljudje veliki 1m. Vse je enkrat manjše. A spet sem našel knjižnico in tisto knjigo, ki sem jo gledal v

šolski knjižnici. Knjigo sem spet listal in naenkrat sem bil spet v letu 2010 na trdnih tleh v šolski knjižnici OŠ Stična. Sklenil sem, da bom varčeval z elektriko, da ne bomo čez 40 let vsi rdeči in veliki le 1 meter.

Dejan Sadar 6. a

V šolski knjižnici sem listal knjigo o ekologiji. Naenkrat je iz knjige bušnil oblak dima in izgubila sem zavest. Ko sem se zbudil, sem zagledala koledar na ekranu, pisalo je leto 2050. Knji-

ga je bila čisto drugačna. Strani knjig so bile prazne. Pritisnila sem gumb in prikazale so se črke. V knjižnici mi ni bilo treba hoditi, ker je bil na tleh tekoči trak. Vsak učenec je imel mini prenosni računalnik, s katerim je lahko poizvedel, ali katera knjiga manjka ali ne.

Namesto knjižničark so bili roboti, ki so vpisali, katero knjigo smo vzeli in koliko časa jo bomo imeli. Police knjig so bile označene z barvami. Primer: Boris A. Novak - modra. Za svetlobo v knjižnici je bilo toliko računalnikov, da je kar žarelo. Ko sem potegnila ven knjigo Franceta Bevka, se je spet prikazal siv oblak, omedlela sem in znašla se v knjižnici OŠ Stični. Oddahnila sem si in izbrala knjigo Tatič Franceta Bevka.

Sara Prokofjev, 6. a

6. A RAZRED: DOMIŠLJIJSKI SPIS

»ŠOLSKE KNJIŽNICE LETA 2050« - MATIČNA ŠOLA

Knjižnica je bila čisto spreminjena. Bila je večja in svetlejša. Stene so bile vse steklene. Na strehi so bili kolektorji za sončno elektriko, ki so proizvajali elektriko. Elektriko so uporabljali za ogreva-

nje knjižnice, luči in računalnike, ki so bili v njej. V knjižnici ni bilo nobene knjige, nobenih polic, ampak velike mize, na katerih so bili računalniki. Računalniki so bili najsodobnejši. Pritisnil sem na

tipko in že se je prikazala vsebina, katero sem hotel. To je bila najsodobnejša ekološka knjižnica v letu 2050.

Tilen Zaletelj, 6. a

Gledala in ozirala sem se okoli sebe in videla, kako vse delajo roboti različnih velikosti in barv, vse je bilo povezano s tehnologijo, še celo knjige so lahko govorile in se odpirale same. Samo rekel si jim npr.: »Odpri mi poglavje 1005,« in knjiga ti ga je sama poiskala. Vsak je imel svoj računalnik, s katerim si je pomagal pri iskanju knjig. Zvezki so se prav tako sami odpirali, pisala so pisala sama, robotki so pisali na tablo, pospravljali in kuhali. Malo sem se sprehodila in zagledala dvigalo. Vstopila sem vanj, ne da bi kaj pomislila. Vrata so se zaprla. V dvigalu sem opazila veliko gumbov. Na tisoče jih je bilo. Pritisnila sem šte-

vilko 981 in kot strela sem odbrzela navzdol. Čez 4 sekunde sem nekam prispela. Stopila sem iz dvigala in zagledala laboratorij. Dolg je bil vsaj 600 metrov, notri pa veliko različnih robotov. Malo sem se sprehodila, nato pa sem ponovno odšla v dvigalo. Pritisnila sem gumbek s številko 1 in kot strela sem čez 3 sekunde prispela do izhoda. Stopila sem ven. Videla sem avtomobile, motorje, avtobuse in prav neverjetno, vsi so lebdeli po zraku. Roboti so se kar sprehajali po mestu, zalivali rože, drevesa, v lokalih in gostilnah nosili pijačo in hrano. Prav vsi ljudje so s sabo imeli oz. nosili neke čudne daljince,

s katerimi so lahko upravljali vsak svojega robotka, ki jim je lahko ustregel v vsem, še celo nosil jih je in vozil njihove avtomobile. V daljavi sem zagledala nek velikanski daljinec in vprašala enega izmed robotov, čemu služi, ta pa mi je nekoliko čudno odgovoril, da se ga ne smeš pritakniti, drugače se povrneš v leto 2010. Ker sem si že počasi želela domov, sem stekla do gromozanskega daljinca, pritisnila na gumb in se kar naenkrat spet znašla v letu 2010. Zelo sem bila vesela in sklenila sem, da se ne bom več pritaknila knjige o ekologiji.

Neja Godec, 6. a

V knjižnici je bilo malo ljudi. Sprehodil sem se do mize, kjer je stal nek čuden ekranček. Spraševal sem se, čemu služi. Potem pa je prišel nek gospod, ki je položil svoj prst na ekranček, in predvideval sem, da na tem ekrančku potrdiš svoj prstni odtis. Izza mize se je prikazal robot, ki je gospodu izročil želeno knjigo. Ko je odhajal iz knjižnice, so se mu vrata kar sama odprla, kasneje pa še zaprla. Bolele so me noge, zato sem se hotel uvesti, vendar sem si premislil, ker sem mislil, da bom padel, saj so stoli lebdeli. Odpravil sem se ven. Ko sem pogledal naokoli, sem videl

samo beton ter skoraj nič rastlin. Ker sem se hotel pozanimati o ekologiji v letu 2049, sem šel nazaj v knjižnico. Vprašal sem robota, če lahko dobim knjigo o ekologiji za leto 2049. Ko pa sem knjigo dobil, sem videl, da je zelo tanka. V uvodu je pisalo, da na svetu obstaja le še 20 vrst rastlin, to pa zato, ker so rastline izumrle zaradi prevelike količine izpušnih plinov, ki prihajajo iz avtomobilov in tovarn. Drugi vzrok pa je bil, da je bilo vsak dan več odpadkov, ki se niso razgradili in se jih je zelo malo recikliralo. Naprej v knjigi je bilo opisano teh 20 vrst rastlin. Ko sem prišel do zaključka,

pa sem videl, da so ljudje našli način, kako brez rastlin proizvajati kisik in hrano.

Robot mi je dal knjigo o ekologiji v letu 2010 in že takoj se je videlo, da je knjiga iz leta 2010 veliko debelejša od knjige o ekologiji v letu 2049. Odprl sem knjigo iz leta 2010, pojavil se je dim in spet sem se znašel v letu 2010. Zdaj vem, kako je recikliranje odpadkov pomembno in kako strupeni so izpušni plini.

Valentin Pavšek, 6. a

Vse je bilo tehnološko zelo napredno, kar me sicer ni presenetilo, saj sem v letu 2050! Presenetilo pa me je to, da sem še vedno stara 11 let. Po dolgem razmišljanju je v sobo stopila mama, ki me je spomnila na šolo. Po poti sem videla, da moram v šolo v Zagradec, presenetilo pa me je tudi to, da se naša vas ni več imenovala Marinča vas, ampak San Marino. Ko sem stopila v šolo, sem bila zelo presenečena, šola je bila OGROMNA, vsi učenci smo imeli uro s hologramom, na katerem so bili urnik in novice o dogajanju na

šoli. Ko se je pouk začel, smo stopili v razred. V njem je bila velika hologramska tabla, ki je pisala sama, zvezki pa so imeli neke čudne slušalke, da so sprejemali sporočila in, da je lahko zvezek pisal sam. Po nekaj tednih šole sem ugotovila, da mi gre zgodovina najbolje, saj obravnavamo čas, v katerem sem živela. Po nekem času sem obiskala tudi knjižnico. To je bil čisto, ampak res čisto, hologramski svet. V knjižnici je bilo 10, 20, 30 knjižničark, ki so imele hologramske računalnike na dotik, in ko so

izbrale naslov knjige, je priletela. Knjige si lahko bral s posebnimi očali ali si si nekaj poveznil na glavo in knjiga se ti je kar ugreznila v spomin. Knjižnico sem redno obiskovala. Ko sem nekega dne spet bila v knjižnici, je naenkrat zmanjkalo elektrike in postalo mi je slabo. Ko sem se zbudila, sem bila zopet v realnem svetu in v letu 2010.

Tina Perko, 6. a

6. A RAZRED: DOMIŠLJIJSKI SPIS

»ŠOLSKE KNJIŽNICE LETA 2050« - MATIČNA ŠOLA

Naredil se mi je velik siv oblak in v njem knjižnica leta 2050. Vse je bilo drugače. Na sredini knjižnice so bile prekrasne krem mize, okoli pa velike omare. Knjige so bile razvrščene po naslovih. Bilo je kot v gaju. Ob strani je bila modra miza kot nebo, na njej pa računalniki. Knjižničarka je imela v kotu svoj prostor. Na vratih na vhodu je visel

seznam knjig za izposajo. Knjige so bile čisto nove in nič poškodovane. Po tleh je bil parket popisan z barvami, na njem so bile narisane razne knjige.

V posebni omari so bile razvrščene učne in angleške knjige. Na zidu so se predvajale pravljice.

Po pouku so vsi učenci delali doma-

čo nalogo in se učili, tako je bila velika knjižnica. Tam so tudi stali prijazni učitelji, ki so skrbeli za red. Ko si knjigo prinesel nazaj, ti jo je knjižničarka spravila v omaro, da ni bilo zmešnjave. Tistega leta je bila knjižnica prekrasna. A morala sem domov.

Anita Maver, 6. a

Zopet sem poiskala knjigo o ekologiji. Bila je čisto na vrhu knjižne omare. Dolgo sem razmišljala, kako bi jo dobila s police. Potem pa sem zagledala čudežni vijolični gumb. Brez da bi kaj pomislila, sem pritisnila na ta čudežni gumb in knjiga mi je kar sama priletela v naročje. Nato sem s knjigo odšla do mize, da bi jo prebrala, a miza ni imela stola.

Naenkrat sem zagledala stol, ki ni bil najbolj podoben navadnemu stolu, ampak je bila to knjiga z nogami

in rokami. Ko sem si ta stol odnesla k mizi, je zraven mize stal majhen robotek in me spraševal, ali kaj rabim. Bilo me je tako strah, da sem ga kar odvrnila. Nato pa sem odprla knjigo o ekologiji, ki ni imela papirnatih platnic, ampak notri je bil kar cel računalnik z internetom. A notri si lahko brskal samo kaj o ekologiji. In to še ni bilo vse, računalniki niso bili več tako veliki, en računalnik je bil velik kot ena knjiga. Potem sem knjigo hotela popraviti. Do mene je

prišel mali robotek in mi pomagal. Ko sem, se mu hotela zahvaliti, ga ni bilo več. Zagledala sem rdeč gumb in ga pritisnila. Znašla sem se v svoji šolski knjižnici, a je že zazvonil zvonec in pohiteti sem morala, da ne bi zamudila prve šolske ure. Ta dan se mi bo za vedno vtisnil v spomin, saj sem spoznala veliko novih stvari, ki bodo čisto spremenile naše potomce ali pa celo že nas.

Nastja Rojec, 6. a

Ozrla sem se naokrog in povsod je bila narava. Drevesa so bila razporejena v park, ki je predstavljal knjižnico. Na vejah dreves so bile razporejene knjige. Na robu knjižnice je med kamni tekel potok, v katerem so veselo plavale ribe. Med drevesi so se sprehajale živali. Knjižnica je bila pokrita s steklom, ki je s pomočjo sonca in sončnih celic proizvajalo ogrevanje. Med knjigami si lahko poslušal petje ptic, ki so veselo jadrale po zraku in pele lepe pesmi, ki so se jih naučile iz knjig. Videla sem, kako je knjižničarka krmila živali. Hodila in sedla sem na mehko zeleno travo. Knjižnica je bila namenjena knjigam o naravi in živalih. Poiskala sem knjigo o ribah. V njej so bile našteje vse vrste rib. Zanimala me je čudežna morska ribica, zato sem poiskala knjigo o njej. Pisalo je,

kakšna je, koliko vrst obstaja ...

Zazvonil je zvonec in vsi so hitro v roke vzeli knjige, saj je to pomenilo bralni oddih. Tako smo brali celo šolsko uro. Kdor pa ni bral, je bil nekako kaznovan tako, da je teden dni skrbel za živali. Dobro, da sem v roki že imela knjigo, saj je skrb za živali lahko zelo naporna.

Naslednjo uro smo imeli normalen pouk ekologije. Učitelj nam je predaval, kako pomembna je narava in čista okolica. Kot po navadi sem se hotela naučiti novo snov, a nisem si je mogla zapomniti. Zato sem odhitela v knjižnico in ponovno poiskala knjigo o ekologiji. Listala sem in listala, našla sem vsolansko in predlansko snov, a o novi snovi ne duha ne sluha.

Zamenjala sem knjigo in spet nisem našla prave snovi. Bila sem razočarana, zato sem prenehala iskati. Usedla sem se na mehko travo. Potem sem se spomnila snovi, bolje povedano — en stavek, da živa in neživa narava sodita skupaj. Ta stavek sem poiskala v naslovu knjige. Našla sem pravo knjigo.

Listala sem po knjigi in iz knjige je bušnil oblak dima. Spet sem izgubila zavest. Ko sem se zbudila, je bila okoli mene prava šolska knjižnica. Nasmehnila sem se in res poiskala knjigo o živi in neživi naravi. Sklenila sem, da bom vedno pazila na naravo in skrbela za čisto okolje.

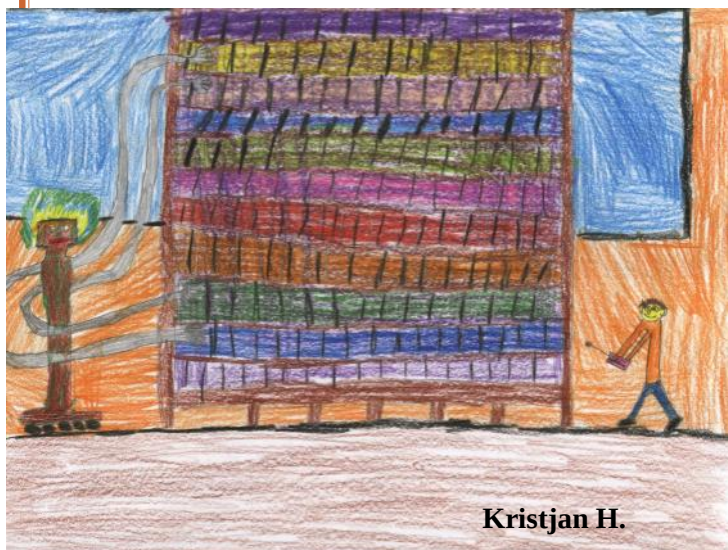
Klara Lampret, 6. a

Maja R.

6. A RAZRED: DOMIŠLJIJSKI SPIS

»ŠOLSKE KNJIŽNICE LETA 2050« - MATIČNA ŠOLA

Kristjan H.

Tam so bili namesto knjig kar prenosni računalniki, jaz pa sem kar debelo gledala v njih. Potem je izza vogala pritekel velik robot. Ustrašila sem se in padla na blazinico. Kmalu sem ugotovila, da je to blazinico nekdo nastavil. Pogledala sem nazaj in se spet ustrašila. Opazila sem, da so tu sami roboti in vso robotsko delo. Prišla sem do vrat in ugotovila, da se vrata kar sama odpirajo zato, ker so roboti. Ko sem šla skozi vrata, so se zaloputnila. Kmalu me je postalo strah, šla sem naprej. Zagledala sem majhnega kužka in ga pobožala. Tam je bilo tudi veliko igrač, ki so bile vse prave, ko si jih pobožal. Zraven njih je bil velik računalnik. Na njem je pisalo: »Če vse igrače pobožaš, dobiš veliko nagrado, ki si jo izbereš sam.« Zraven njih je bilo nekaj boljšega. Sploh pa si nisem mogla predstavljati, da je tukaj velika restavracija Sajhenčigelj, hitra, poskočna, dobra hrana. Šla sem v restavracijo in si naročila velik robotski pomfrit majhne živalske brikete za pse in marelično kokakolo. Hitro sem pojedla in popila ter šla nazaj do čudežnih igrač. Tam se je pojavil čudežni robot, ki se je prikazoval in izginjal. Potem sem zaprla oči in robot je izginil. Kmalu sem ugotovila, da ko

skozi vrata. Tam sva videla marso-vce, ki so hodili po Marsovi čokoladni in rimski stezi. Bilo je veliko čokolade. Midva s kužkom sva se do sitega najedla in odšla naprej do Marsove črne lekarne. Tam sva dobila tablete proti slabosti in se odpočila 1 marsovsko uro. Preden sva mirno zaspala, se je postelja začela zibati sem ter tja. Nato sva s kužkom sladko zaspala. Prebudilo me je močno tresenje postelje. Ugotovila sem, da ker sem rekla »Eno uro,« naju je postelja zbudila. Kmalu sva šla iz lekarne. Pred njo naju je čakal neznani leteči predmet. Usedla sva se vanj in se peljala en krog okoli Marsa. Tam sva videla veliko letečih plovil in v njih videla veliko različnih bitij.

Kuža ni videl skoraj ničesar, saj se je rodil komaj prejšnji dan. Leteče plovilo naju je odpeljalo do čarovnice.

Tam sva na skrivaj vzela veliko biserov in odletela nazaj do šolske knjiž-

pomežiknem, izgine en robot. Roboti so leteli sem in tja, jaz pa sem mežikala in vsi roboti so se izbrisali. Ostala sem skoraj sama. Hitro sem pobožala vse živali, da so bile žive in si eno od njih vzela k sebi v naročje ter šla

nice. Šla sva do računalnika in na njem je pisalo: »Če hočeš iti na računalnik, plačaj 4 mandarine.« Tako sva tudi storila. Šla sva na internet - Google in si ogledala, koliko knjig imajo. Pisalo je: »imamo 8050 prenosnikov - računalnikov in 2010 knjig.« Potem sem »šla dol z računalnika«. Kmalu je prišla knjižničarka - robot in me popeljala do njihovih knjig, ampak preden sem stopila skozi vrata, mi je knjižničarka rekla, naj se oblečem v dihalno masko, da bom lahko dihala. Vstopila sem in ko sem hotela vzeti eno knjigo, me je potegnila vase. Prišla sem na neznan travnik. Bil je poln različnih rož. Bile so nenavadnih oblik in pisanih barv. Zelo lepo so dišale, zato sem jih začela nabirati. Vsaka je dišala drugače. Ena po limoni, druga po kavi, tretja po bezgu ... Naenkrat je začel pihati močan veter in kar dvignil me je v zrak. Neslo me je vse višje, tega nisem mogla več gledati. Zaprla sem oči in si zatisnila ušesa. Zaspala. Odprla sem oči in kje sem bila? Zopet sem bila v naši knjižnici. Nisem mogla verjeti svojim očem, ko pa sem zagledala še druge učence in veliko knjig, sem vedela, da sem spet doma.

Ajda Hočevnar, 6. a

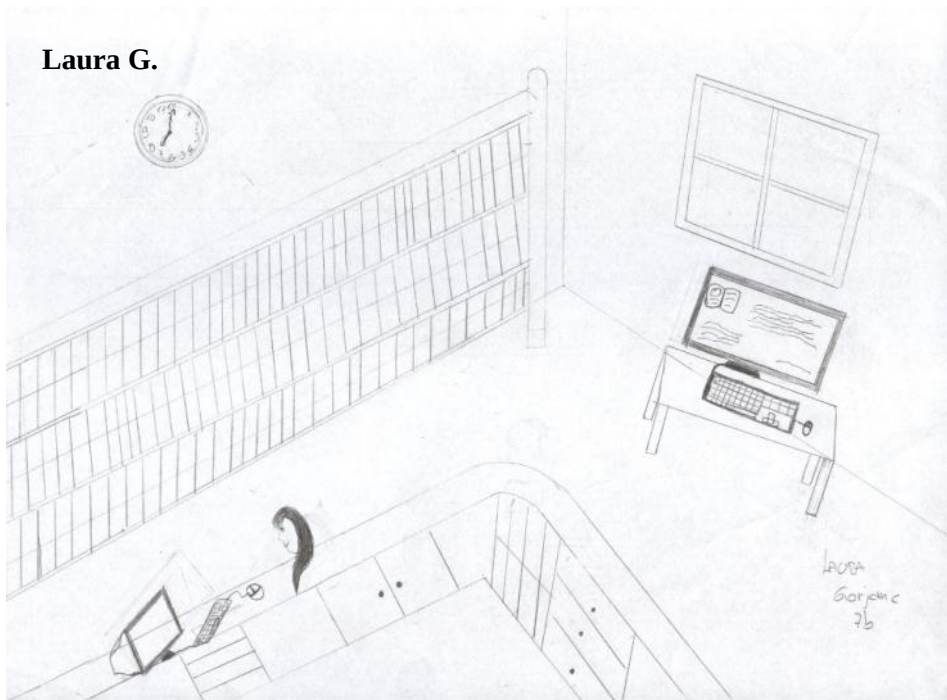

Lana L.

V šolsko knjižnico se odpravim vsakič, ko moram prebrati domače branje ali bralno značko. Dostikrat pa si tudi v knjižnici sposodim knjigo, ki mi je všeč in me zanima.

Tako sem se nekega dne odpravil v knjižnico iskat neko knjigo z naslovom Svet v letu 2050. Pritegnila me je slika na naslovni strani in zelo zanimiv naslov. Odločil sem se, da si jo sposodim in z veseljem odhitel domov povedat staršem, da sem našel zanimivo knjigo. Tudi starša sta bila navdušena nad naslovom knjige. Pojedel sem kosilo in naredil vso domačo nalogo, nato pa začel brati knjigo. Knjiga mi je bila zelo zanimiva in sem se vživel vanjo. V njej je bilo predstavljeno, kako živimo v letu 2050. Otroci gredo v vrtec po enem letu in so tam do šestega leta, ko gredo v šolo. V šoli pa je zelo zanimivo in zabavno, saj se vsi učimo iz lepih knjig, s televizije in interneta. Naši starši hodijo v službe za štiri ure, saj večino dela opravijo doma s pomočjo računalnika. Prav tako pa tudi ni več majhnih trgovin, saj lahko naši starši vse izdelke kupujejo in naročajo preko interneta. V službo in tudi drugače se vozimo z avtomobili, ki ne onesnažujejo okolja, saj delujejo na okolju prijazen način,

Laura G.

Tako tudi ni več problemov z onesnaženim zrakom, saj vsi zelo skrbno za zdravo okolje in ga ne onesnažujemo več. Ločujemo odpadke, pa tudi tovarne imajo take sisteme, ki ne onesnažujejo okolja, zato tudi ozračje ni tako vroče. Ni poplav in toč, zaradi tega imamo čist zrak.

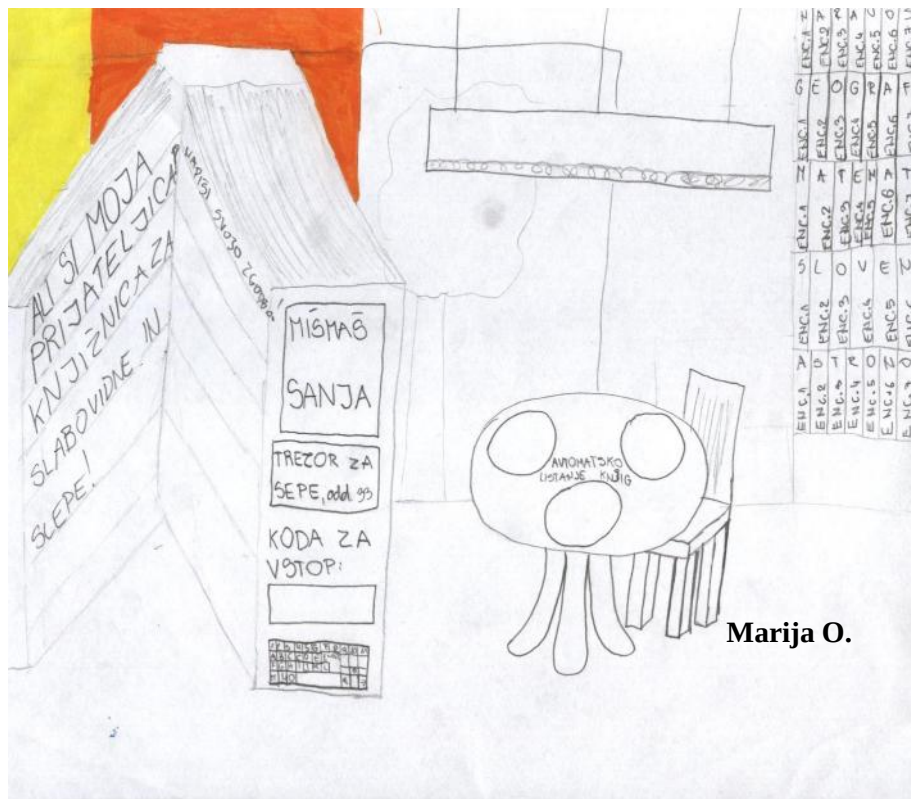
Ko sem prebral celo knjigo, sem spoznal, da svet v katerem živimo zdaj, ni tako lep, saj je zrak zelo onesnažen in imamo veliko poplav. Če bomo vsi skrbeli za zdravo okolje, bi lažje živeli v tako lepem svetu, kot je opisan v knjigi. Tega si jaz zelo želim in mislim, da še marsikdo.

Jan Bratina , 6. a

6. A RAZRED: DOMIŠLJIJSKI SPIS

»ŠOLSKE KNJIŽNICE LETA 2050« - MATIČNA ŠOLA

Marija O.

Koledar je bil škrlatne barve in bil je na računalniškem zaslonu. Ozrla sem se na police in na njih ni bilo niti ene same samcate knjige. Namesto knjig so bili na policah računalniki, na katerih je bila posneta knjiga, da si jo lahko bral. Videla sem tudi, da so bili vsi učenci na masažnih stolih za mizami in delali domačo nalogo po računalnikih. Na stropu je

visela disco krogla, ki se je tako svetlikala, da se ti je kar bliskalo.

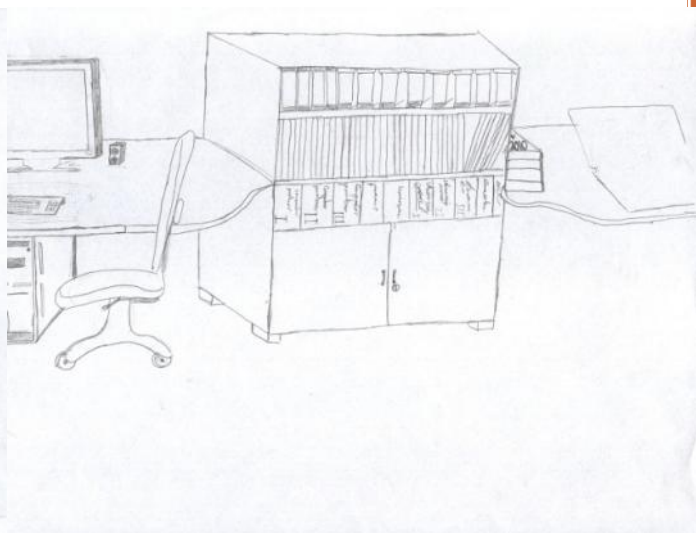
Ko je zazvonil zvonec, so vsi pogledali na svoje računalnike. Pol minute zatem, ko so pogledali na svoje računalnike, so iz svojih torb vzeli slušalke za poslušanje, kajti na njihovih zaslonih so se pokazale učiteljice in jim začele razlagati

snov. Ker sem se dolgočasila, sem s police vzela nek računalnik, na katerem je pisalo: »Knjiga o džungli« ... Pogledala sem na zaslon in začela brati. Ko sem bila na koncu strani, se je list obrnil kar sam in nisem vedela zakaj. Nato sem na zaslonu opazila majhno kamero. Posvetilo se mi je, da s pomočjo te kamere računalnik opazi, kdaj si na koncu strani. Naenkrat se je stemnilo in prikazale so se luči na računalnikih, prav tako pa so se prižgale luči na stropih.

Vsaka je imela svojo barvo, ki so bile: roza, oranžna, rumena, vijolična, zelena, modra ... Bile so tudi črne, rjave in sive. Pogledala sem na uro, ki je bila iz porcelana, in se začudila, ker sem nameravala domov. Ponovno sem začela listati po knjigi o ekologiji, ki sem jo imela s sabo, in spet je iz knjige bušnil oblak dima.

Znašla sem se v letu 2010 v naši šolski knjižnici. Naslednji dan sem vsem povedala za to potovanje, a mi niso verjeli. Pa nič, mogoče se bo to zgodilo tudi njim.

Neža Kralj, 6. a

Spraševal sem se, zakaj je vse drugačno? Ljudje so bili zelo lepo oblečeni in obuti. Pogledal sem skozi okno in avti so leteli po zraku, hiše so bile velike in lepe kot grad ali hotel.

Takrat sem bil zelo zmeden. Šel sem domov in na poti sem srečal ogromna drevesa z zelenimi listi, gozdove, prelepe potočke, velike hiše, veliko avtomobilov.

Iskal sem svojo hišo in sem jo komaj našel, ker je bila čisto drugačna. Imela je ogromna rdeča okna, velika zlata vrata s srebrno kljuko in z rdečo streho. Pred hišo je bil vrt z zelenjavo in velik vrt z rožami. Rože so bile dragocene kot zlato.

Vstopil sem v hišo, pozdravil mamo in očeta ter stekel po stopnicah v svojo sobo. Soba je bila zelo lepa, tako, da mi je nasmeh segel do ušes. Pripravil sem zvezke, da bi naredil domačo nalogo, domača naloga je bila v zvezku že narejena. Bil sem še bolj vesel, ker mi ni bilo treba ničesar delati.

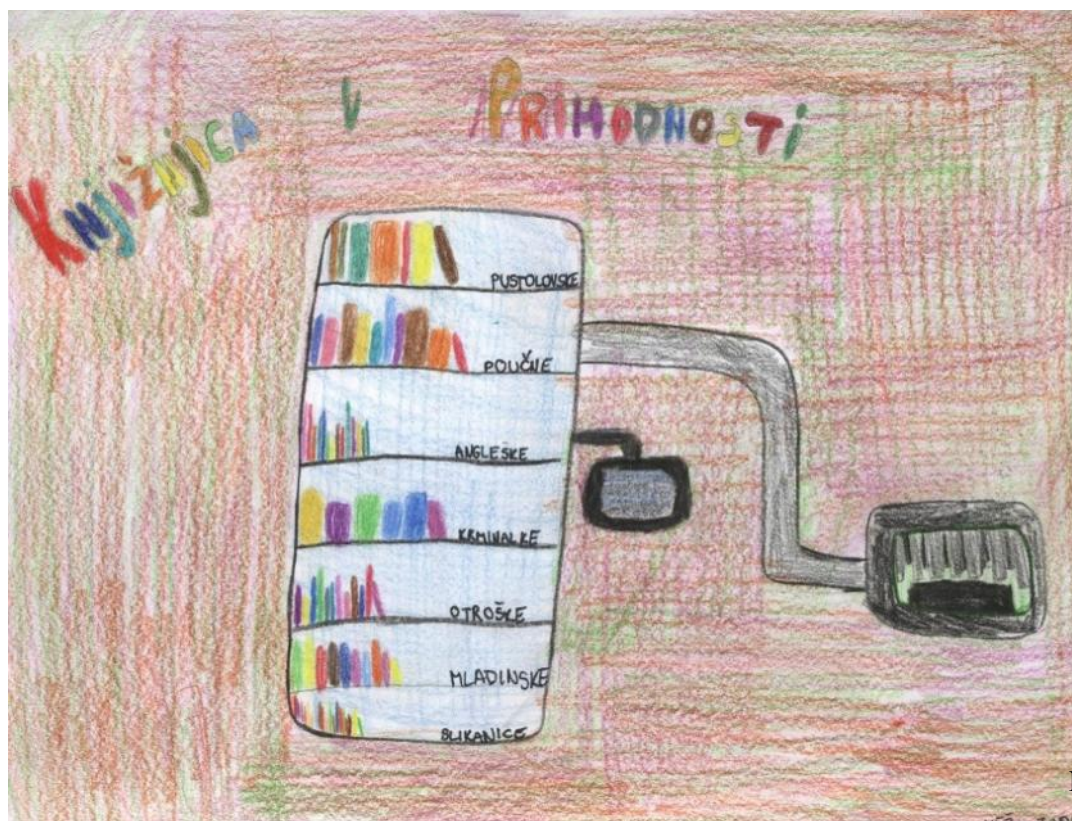
Legel sem v posteljo in se zmedeno spraševal, zakaj je bila naloga že narejena. Postalo mi je dolgčas in sem zaspal. V mojo sobo je prišla sestra, me zbudila in vprašala, ali bi se igral z njo. Seveda sem ji pritrdil.

Med igranjem sem opazil, da je že noč in da moramo že v posteljo. Pospremil sem jo do njene sobe, ji zaželel lahko noč in odšel v svojo sobo. Ulegel sem se na posteljo in zaspal. Ko sem se zbudil, je bilo vse spet po starem. Soba je bila razmetana, hiša je bila drugačna in spet sem bil zmeden.

Vilhemina Golub, 6. a

Timotej T.

Neža Z.

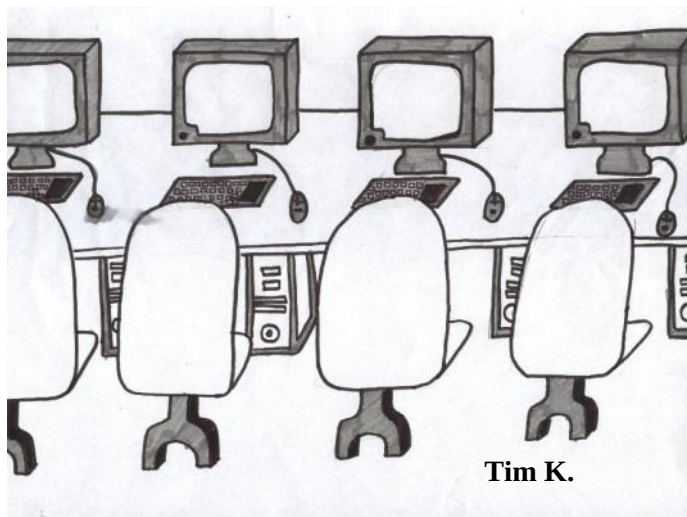
OŠ STIČNA

Cesta na Polževo 26
1294 Višnja Gora

PŠ VIŠNJA GORA

Cesta na Polževo 26
1294 Višnja Gora

AKTIVNOSTI v mesecu šolskih knjižnic:

- **IGRICE POLŽ NE JEZI SE, VIŠNJEGORSKI POLŽ, MIKADO, SPOMIN IN KARUTA.**
 - **PLAKAT »KNJIŽNI JUNAKI«**
 - **KOLEDAR ZA MESEC OKTOBER**
 - **OZNAKE ZA KNJIŽNICO**
- **LITERARNA DELA »KNJIŽNICA LETA 2050«**
 - **POPRAVILO POŠKODOVANIH KNJIG**
 - **KAZALKE**
 - **OKVIRJI ZA KNJIŽNICO**
- **LIKOVNA DELA »KNJIŽNICA LETA 2050«**
 - **RAZSTAVA KNJIG**